

Par Ændringer for at se at faa rettet de værste af de Skavanker, som nu klæbe ved Loven.

N. Andersen: Jeg skal fatte mig ganske kort, idet jeg i alt væsentligt kan slutte mig til de Udtalelser, vi nylig hørte fra det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen). Det ærede Medlem og jeg have begge haft den Ære at sidde i Jernbanekommissionen, paa hvis Betænkning dette Lovforslag i alt væsentligt er grundet. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at jeg ogsaa kunde have ønsket, at Loven havde optaget noget mere af det, Kommissionen var enig om at foreslaa, idet der ogsaa efter mit Skøn er lidt vel meget overladt til fremtidig Bestemmelse ad administrativ Vej, men det skal jeg slet ikke opholde mig ved, idet jeg i alt væsentligt kan slutte mig til de Udtalelser, vi allerede have hørt. I det store og hele forekommer det mig, at Forslaget, som det nu foreligger, er ganske godt og forsvarlig affattet og saaledes, at jeg for mit Vedkommende ingen Betænkelighed har ved at tiltræde det uden nogen som helst Forandring i de Hovedprincipper, som ere nedlagte i Forslaget. Dette er nu i Hovedsagen ganske det samme som det, dette Tings ærede Flertal og jeg i Tiden omkring 1890 forgæves kæmpede for at faa gennemført, nemlig dette: at danne en Centralorganisation med en Generaldirektør og 4 Direktører i Spidsen, at afskaffe Skibsadministrationen som selvstændig Ledelse og at indføre en vis Decentralisation i Ledelsen, saa at der paa nogle Punkter i Landet indrettes en Slags Direktioner med en vis nærmere, ikke alt for stærkt begrænset Myndighed til at afgøre Smaasager. Det var dette, vi forgæves kæmpede for i 1891 og 1892, og som vi maatte frafalde, da vi mødte en aldeles uovervindelig Modstand hos den paagældende Minister. Ærede Medlemmer, som sade i dette Udvalg, kunne maaske erindre at en saadan Organisation som den, vi den Gang foreslog, og som er optaget i dette Lovforslag — om den erklærede hin Minister, at med den kunde han ikke administrere Statsbanerne. Det var derfor givet, at vi ikke kunde føre Tanken igennem. For mit personlige Vedkommende kan jeg kun glæde mig over, at man nu er kommen dertil, at de Tanker, vi den Gang forfægtede paa det kraftigste, nu have vundet en saadan Tilslutning, at vi kunne gennemføre en Lov paa dette Grundlag.

Jeg skal bemærke, at jeg nærer ikke den samme Frygt, som det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds synes at nære for, at man efterhaanden skulde komme til at give Generaldirektøren en enevældig Stilling. Det frygter jeg ikke for, saaledes som Loven nu er affattet. Jeg kunde snarere være tilbøjelig til at tro, at man er gaaet lidt vel vidt i Retning af den kollegiale Styrelse, idet man ikke som i vore Nabolande har bibeholdt for Generaldirektøren den Ret, at naar der skal fattes en Beslutning, tager han den paa sit Ansvar. Dette Spørgsmaal har imidlertid været drøftet — jeg havde nær sagt uendeligt — i Jernbanekommissionen, der til Slut kom til den Opfattelse, der her har fundet sit Udtryk: at det skal være en kollegial Styrelse, hvor man afstemmer om Sagerne, hvis det er nødvendigt, og hvor der kun levnes den Forret for Generaldirektøren, at hvis Stemmerne staa lige, gør hans Stemme Udslaget, og at han, hvis han kommer i Mindretal, kan henstille Sagen til Ministeren. Jeg tror ogsaa, at denne Administrationsmetode er rigtig og forsvarlig, og jeg har ikke noget derimod.

Jeg har kun Betænkelighed ved en enkelt Bestemmelse i § 2, 3die Stykke, hvor der staaar: „Under Generaldirektøren som saadan henhøre Sager vedrørende Statsbanernes Organisation, Personale og Budget.“ Jeg gør opmærksom paa det her, fordi jeg saaledes som Ordene staa, ikke kan skønne rettere, end at Generaldirektøren med Loven i Haanden kan sige, at hvad der angaar Personalet, sorterer under ham personlig som Generaldirektør. Det er vist ikke Meningen og bør vist heller ikke være det. Jeg antager, at vi alle ere enige med Jernbanekommissionen i, at det, som fortrinsvis skulde være Genstand for kollegial Behandling i Generaldirektoratet, netop maatte være Personalespørgsmaalene, og det er en Erfaring, alle vistnok have gjort, at der neppe er nogen særlig Side af Statsbanernes Organisation, som har vakt mere almindelig Misnøje — med Føje eller uden Føje, det skal jeg ikke indlade mig paa — end Personalets Stilling med Hensyn til Antagelse, Forfremmelse, Forflyttelse, Afskedigelse osv. Det har hidtil formelt i alt Fald været overladt til Generaldirektøren, men i Jernbanekommissionen var der fuldstændig Enighed om, at alle de ovennævnte Personalespørgsmaal netop vare de Spørgsmaal, som nødvendigvis maatte være Genstand for Be-